

Anna Šochová

Sesterstvo

Třetí květen Eliška určitě nepovažovala za nějak mimořádný. Přinejmenším ne do té chvíle u Nové scény. Vracela se k tomu okamžiku později často a navzdory rozumu stále zřetelněji vnímala osudovost, podtrženou a přepečlivě zvýrazněnou všemi možnými prostředky. Nездělitelná věc, naprosto nenormální, přitom vlastně nijak zvláštní.

V polední špičce najednou kráčela uprostřed centra osamoceně, okolní šum se stáhl do ztěžkle vzdáleného ruchu. Na širokém chodníku šla mechanicky jako figurka, nasazená na herní plochu. Papír zvednutý větrem váhal s klouzáním dolů na dlažbu. Jen jediné kroky doplňovaly klapot jejích podpatků. Zní mi to kovově, dedukovala a už ji bral strach z prochozených patníků. Kruci, ošlapané kovové šroubky vezme do správký jenom švec u Slupi!

Teprve potom si Eliška uvědomila osamění a klid. Je snad jediný člověk široko daleko? Vzhledla a střetla se s jeho pohledem. Taková náhoda. Vždyť ho zná? Jo, ale odkud? Firma ne, bráchovi známí taky ne... Marně ten obličej dosazovala k místům i událostem. Byl na tom stejně, viděla mu to na tváři, ale chytře čekal na její reakci. Hm, znala ho dávno, odjakživa, důvěrně, jenže... Copak by na tohohle mohla zapomenout?!

Ne, Eliška se určitě plete. Nebo ne? Tak jen trapně nezírat! Jestli je na tom oinpodobně, ať něco udělá,, Ach jo, paměť totálně stávkuje, vydolovala jenom pár nezřetelných dojmů. Využila tedy zbývající vzdálenosti mezi nimi a mījela ho s pohledem upřeným kamsi do dáli.

Je to zkrátka na tobě, hochu. Oslov mne, zavolej jménem. Věděla, že se za ní otáčí, stojí a zírání. Někde za rohem si omrkne šaty, jestli jí tím pohledem nepropálil pár dírek. Jo, jenže nic víc. Bylo to jak ze šíleného filmu... Minuli se, opravdu jen to. Zabolelo to najednou pod žebry tak, že se ani nadechnout nemohla. Jauvajs, jauvajs... Střih a buch! Zas kolem rázujou davy. Vyrostly z dlažby nebo co? Pražáci, turisté, někdo prosvištěl na bruslích, lítá tu angličtina s němčinou, cinkají tramvaje. Za okamžikem zaklapla všednost.

Den se tvářil normálně, jenže aspoň čtyřikrát, v naprosto nevhodných situacích, znovu na sobě cítila ten důvěrně známý pohled. Rozčilovalo ji to, chtěla klid. Dělal to z ní rybu v síti, pomalu vytahovanou z vody. Byla s tím naprosto sama. Povědět o tom holkám v práci? Jasně. Do keců o Esmeraldě by vpadla s takovým bucharem. Navíc by holky chtěly toho kluka zhlídnout, rozebrat, nejspíš by si klepaly na čelo. A Eliška si opravdu nepřála, aby prošel jejich drobnohledem, Vždyť vypadal docela normálně. Tak co to bylo, co se jí to stalo? Dotyk věčnosti? Blbost, úpal. Vzala si hned po návratu do kanclu Aspro a sjela faktury. Z minulého měsíce. Večer už prášek nezabral. Dlouho se převalovala beze spánku, nezvládla ani autogenní trénink.

Našla ho nedaleko El Cora. Běloch, pořádný kus chlapa, zasažený do boku. Krve kolem dost, ale už se to zatáhlo, měl šanci. Bylo to jako naschvál, že ho našla sama a nemohla s ním ani hnout. Zaběhla na základnu pro nosítka a další lidi.

Otec Cordel nebyl nadšený, snažil se úzkostlivě zachovávat neutralitu uprostřed šílenství, kde každý válčí s každým a jen tak mimochodem se v mezičase osvěží vystřílením vesnice.

Už dávno si nepřipadala jako jeptiška. Při troše pozornosti to na ní samozřejmě každý poznal, ale uvnitř? Prašný popel. Kde zbyla víra v Boží řád, ve spravedlnost a odpuštění? Holýma rukama tu zadržovali příval. Už dávno všechny síly věnovala těm nejmenším. Může ale krvavý svět spasit několik laskavých slov, vlídné zázemí a schopnost slabikovat písmenka? Dnes nebo zítra někdo odhadne, že dítě udrží pušku a odveče je. Kolik chlapců se vytratí samo, začne nesmyslně mstít všechno a všechny ve „svatém boji“? Většinu z nich už nikdy neuvidí, ani ty oči jim nezatlačí.

Každá válka je hned svatá, aby se omluvilo to nejhorší, co probouzí. Stačí dodat správnou nálepku. Každý člověk je hned číslem, kterého lze využít. Někdy se hodí živý, jindy jeho přesun do položky mrtvých. Každý poslouží: pro propagandu, pro obchod, zastrašení. Jako by krev byla pouhá barva a ne mizející lepkavý život., smíšený se slzami a blátem! Proč nešetříš alespoň těch nejmenších, Pane?!

Držela se tedy toho nejjednoduššího, nejvlastnější podstaty svého člověčenství. Tím také před otcem Cordelem obhájila přítomnost neznámého. Ostatně na tom nebyl tak zle, potřeboval hlavně vodu a jídlo. Vyčistili mu ránu, vytáhli kulku, držel a jen trochu sténal. Byl to tvrdý chlap, nejspíš nějaký žoldák, co hodně vydrží. Brzy půjde po svých a ke svým. Na tu nebo druhou stranu. Snad ale bude pamatovat, že misie pomáhá a musí zůstat...

Samozřejmě, otec Cordel měl pravdu. Toho muže hledali a sotva se udržel na nohou, měl zmizet v lese. Zdržel se o den déle, než bylo nezbytně nutné, ale naštěstí dokázal utéct, sotva se ukázal džíp s vojáky. Misie přežila o vlasek, jako již tolikrát. Pokřižovala se a v duchu zaslechla skoro zapomenutý hlásek. „Cokoliv pro ubohé konáme, pro Boha činíme...“

Příhoda zapadla jako desítky jiných. Za pár týdnů její mise tady končila, vystřídaly ji dvě nové sestry. Jela k planině, polnímu letišti. Zase vymění polovojenské pracovní oblečení za tmavý, bezpečný hábit. Za klid, v němž donutí pochybnosti umlknout. Nebo se ráda nechá přesvědčit o jediném správném náhledu, o příkladné oběti, kterou jen Bůh může zvážit a posoudit.

Náhlý křik a střelba ji nevyvedly z míry. Přepadení je tady denně. Smůla, jenom obyčejná smůla, nic víc. Nebo zákonitost? Tihle chtěli dobré auto a navíc si to mohli rozdat s čistou, upravenou ženou, co nevypadá indiánsky. Všem dobře rozuměla, přijala klidně bolest i bití. Hodili ji zpátky, dovezli do tábora. Cípečkem zamlženého vědomí pochopila, že by z ní chtěli dostat nějaké informace. Někdo jí za vlasy zvedl hlavu a otočil tvář k sobě. Běloch... a druhý - je ten její. Bylo jí hůř a hůř, poprvé v životě toužila zemřít.

“Tu znám. Museli jste ji tak zřít? Je k ničemu...”

Zaostřila pohled. Ústí pistole mířilo nad její oči. Za nimi byl pár světlých očí bez výrazu. Otče Cordele, pomodli se za...

Tma. Jak to? Nahmátla povlak deky. Takže v posteli... Uff. Ve které zemi? V hotelu? Stiskl spoušť? Nebo zkusil trik... Ve světle zvenčí konečně rozeznala známé tvary nábytku. Honem rozsvítila a vyděšeně ohmatávala všechno kolem sebe. Ano, ano, je doma. Teď, tohle je pravda, tamto zmizelo. Panebože, byl to on, určitě byl!

Eliška byla vyděšená, že málem cvakala zuby. Snažila se uklidnit, ale bylo to zatraceně těžké. Navíc byla v bytě zase sama, máma je v lázních a táta na noční. Vždyť jenom spala, měla příšerný, živý, ale jenom sen. Neměla koukat na zprávy, krev z nich pokaždý kape až na koberec. Nojo, ale proč byla zrovna ve Střední Americe?! Nebo Jižní? Tohle už nevěděla, zato El Coro a Huaracuránby poznala kdykoliv.

Eliščiny samodomluvy klouzaly po zažité hrůze. Byly jí platné jak umrlci zimník. Přece to všechno skutečně cítila! Schoulila se a zasténala, jak jí podbříšek ubezpečil, že ano, byl to sakra živý sen. Ještě teď by zvládla mluvit španělsky a anglicky, možná i latina by se našla. Mapa, ta by mohla napovědět! Jauu, nešil, Elino, zkrátka to dostáváš o něco dřív. Honem do koupelny!

Naštěstí stihla vylézt z pelechu a nějak se doplácet na chodbu, na lino. Ke všemu jí vzpomínka na ty hnusný chlapy, na to, jak páchli a vůbec, zvedla žaludek. Málokdy byla tak šťastná, že se dostala na záchod. Než se dala dohromady, uplynula skoro hodina, ale zpátky v posteli ještě drkotala zuby. Nakonec si dala pořádný hlt tátovy becherovky. Fuj tajbl... Vždyt o nic nejde, asi byla jenom rozhozená, klasický premenstruační syndrom. Náhodou přitom potkala nějakýho mužskýho a upoutala ho, no bóže. Takže jenom náhoda, po ní sen, opravdu nejspíš po zprávách. Člověk ani nepostřehne, co povídají.

Odlepila jazyk od patra. Přisámbůh, že se potřebuje napít. V kuchyni aniakpka, to určitě ta všivá bába odvedle. Nasává a krade, už dvakrát ji Murielvyhodila z bytu. Měla by si spravit zástrčku na dveřích, baba sem leze jako domů. Už dvakrát ji Muriel přistihla,. Jak se jí hrabe ve věcech. No ovšem, tahle mrcha to byla, kdo jí ukradl poslední Tomovy hračky! Zbylo jenom pár posledních fotek. Ty mohla rovno sebrat taky. Všechno je přece pryš, všechno skončilo. Nene, ten všivej svět si

nezaslouží cokoliv dobrého od Muriel RobinsonCrey! Toma Fredyho jí nikdo a nic nevrátí... Vzlykla a zatřepala nejbližší lahví. Fakticky prázdná. Jenom to ne! Muriel nesmí, zůstat sama se vzpomínkami, nemůže dál myslet na svinský odpoledne, kdy ten hajzl smetl Fredyho auto! Musí si dát loka, i kdyby ji mělo vidět napitou celé město.

Dopotácela se ke dveřím. Bernie ještě prodávám ten i na dluh dá. Bernie je chlap uznalej,,, Jako naschvál venku lilo, ale Muriel do deště musela. Neznala jiný způsob, jak přežít další noc.

„Tomíku, chlapečku, předtím jsi taky tak promoknul... já tu bez vás nemůžubejt! Pořád jako nevěděj'kdo to byl, ale mladej Jenkins tamtudy pořád jezdí... Pracháči můžou všechno!“

Vzlykla, uklouzla a spadla. Hrabala se nahoru a kuckave se zasmála vlastní nešikovnosti. Tolik v sobě toho zase nemá. Najednou se uviděla ve výkladní skříni. Promoklá, špinavá, ztrhané rysy. Před pouhým rokem by tu viděla maličko kyprou blondýnu s veselýma očima. Teď tohle. Vem to d'as! Mávla rukou a klopýtala naproti, k osvětleným dveřím Bernieho obchůdku. Nepostřehla nic. Kvílení brzd sem dosáhlo z dálky. /der do boku, bezmocné vlání po kapotě, hlavou narazila do skla. Zase mokrý asphalt... Věděla, že je to konec. Podobný Fredyho a tomíka. Taky auto, taky ta značka Jenkinsů... To na ni musí čumět zrovna ten starej?! Kde jsou lidi?!

Vlastně jo, chtěla by se zeptat, jestli starej ujede jako ten jeho kluk. Podívals e na ni a zmizel, ale ten pohled stál za to. Studil a ocenil ji na toulavého psa. Starosta vrhnul na Muriel pohled stejně vřelý, jako na zahnisaný bolák. Došlo jí, že nejspíš rovnou přemýšlel, komu zavolat. Kdepak, tentokrát si to odskáče.Muriel Jenkinsovi zatopí!

Všichni v tom uvidí pomstu, potřebu Muriel umlčet. Ona to vykřičí do celého světa, i kdyby umřela, tak toho mizeru potopí. Pomstí se stokrát líp, než otravováním šerifa, úřadů a kde koho. Zaslechla nastratování motoru. Celá hrst myšlenek se rozutekla. Padala do mlhy a Muriel marně vzdorovala vyčerpání a konci. Zdrhá, zdrhá, snažila se křičet.

Mýlila se. Starosta Jenkins couvnul a přejel jí přes hrudník a nohy. Pokud Muriel vykřikla, zvuk nestačil probublat krví, i když z úst vytekl jen tenký pramínek. Těžké kapky zabušily do rozevřených očí.

Nejdřív si ničeho nevšimli doma ani v práci. Jenže po týdnu už měla Eliška pod očima kruhy jako po permanentním flámu. Zrzavá Irena nenápadně nadhodila, že by to se sexem, případně s nějakým tím fetiškem neměla přehánět. A kdeže na to bere? Nebo zrovna vyschl zdroj?

Eliška ji poslala kamsi, i když musela jakžtakž slušně. Klepy, fórky i starostlivost holek jí byly naprosto vzdálené. Jako kdyby ji ty sny odnášely kamsi daleko a po návratu na místě svého dosavadního života potkávala jenom atrapy. Copak mohla mluvit o tom, co se děje? Kamarádka Táňa dělala dobrovolnici v díře bez mobilu a nikdo jiný tu nebyl. Zkusila linku důvěry, ale bylo to na nic. Mysleli, že je sebevrah, podruhé, že je jen přetažená a má vypnout.

Komu by se tedy asi dalo říct, jak se Elina bojí usnout, aby neprožívala další hnusy a bídu? Kdo by věřil, že z těch snů má po sobě modřiny, jak ji bolí natlučená hlava. Zažila rozmačkaný hrudník, zlámaná žebra, pánev, nohy, ruce. Do rána se to sice srovná jenom do modřin, ale třeba na spálenině je strašlivě těžká i halenka ještě v deset dopoledne. Často si uprostřed noci slibovala návštěvu psychiatra. Ale vlastně i s těmi linkami bezpečí nemohla nic přesného vyslovit. Eliška ví, že nikam nemůže. Má v sobě neviditelnou zeď, jakýsi nepsaný zákon mlčení. Proč? Nechápala a marně si s tím vším lámala hlavu.

Nikdy tolik nečetla o všech těch nesmyslech, na netu se několikrát zeptala různých čarodějnic a senzibilů, co se dá dělat s vizemi ze života jiných. Odepsali jí jenom obecné nesmysly, někteří tak blbě nesmyslně, že pochopila, nakolik je jejich zvláštnost jen póza a byznys.

Věděla, že ty ženy zemřely v průběhu mnoha let, třeba Muriel přejelo dost staré auto, možná z šedesátých let. Nejde tedy o nějakou její masochistickou dušičku, rozhodnutou vychutnat každou možnost hrůzy, bolesti a hnusu. Rozhodně to není právě Eliščina duše, na to se má moc ráda. Navíc se s jediným z těch příběhů nedokázala ztotožnit. Byly to jiné ženy, myslely jinak, než ona. Jenom do ní nějak vstupují těsně před smrtí. Třeba ta jeptiška sice zosobňovala většinu hrdinství, co člověk musí uznávat, ale jinak si byly vzdálené přímo kosmicky. Většina těch žen byla starší, některé skoro dvojnásobně.

Trpěla tedy dál a dál při každém snu jako zvíře a při hojení dlouho po něm. Ztraceně dobře tudíž věděla o každé, kterou navštívila. Která navštívila ji. Co bylo horší? Unesená Gina? Ponižovaná, nahá, bitá, přes měsíc vězněná ve stanu uprostřed místnosti. Musela hezky poprosit o tampóny a vatu přimenezes... Elina by tomu hajzlovi rozkopala ksicht, žádný prošení! I kdyžkickbox nezkoušela dobré čtyři roky... Gina stejně neměla žádnou šanci, jenže ta její ublemtaná psí oddanost na konci! To už si Elina našla, že tak vypadá stockholmský syndrom, jenže Gina by fakt udělala cokoliv, jen kdyby ten hajzlkývnul. Až tohle je možný? Stejně ji potom odprásknul. Přesně tak, jako psa.

Nebo ta Gerda, denodenně otloukaná pro nic za nic. Ale ne, ona toho svýhopodřobanýho Erwina potřebovala! Každěj ho seřval, debila neschopnýho, tak měl svaly aspoň doma, dobytek jeden. A Gerda si to možná taky trochu zasloužila, když mu to všechno dovolila. No, když byla v Elinině kůži, tak něco skuhrala, jako že děti potřebujou tátu, že kdyby se ne rodinu vykašlala, taknepřežijou, protože ona táhne domácnost... Děcka, který si mohla do mámy kopnout, ta by tedy Elině za oběti stála. Z těch hajzlíků nic stejně nebude – aGerda mohla žít.

Jo, chudák zblblá Gerda, nastražená na každý divný tón v hlase, s marnými pokusy vyhovět na stopadesát procent páníčkovi. Když jí zlomil ruku a měl ji pořád doma, to si užíval! Těžko říct, nakolik ji u toho balkónu neudržel a nakolik zkoušel, jestli se s tou sádrrou nějak nechytne sama. Hnus.

Společný tu zůstává mužský, ten debilní chlap, co zabíjí. Vlastně jeho pohled, těsně před zabitím. Úžasnej macho, tvrdej jako skála. Nemohla si pomoci, pokaždé se jí vybavil i ten od Národního. Copak na ni taky tak koukal? Nemohla si vzpomenout, ale věděla jistě, že by jen tak klidně neodkráčela. Nebo zůstala v pohodě, protože ještě neznala souvislosti? Co když to nějak spustil právě on?! Jak a proč roztočil tak hnusný můrovatý kolotoč?!

Konečně jedna klidná noc. Po ní druhá, třetí. Eliška si vydechla. Už nemusela předstírat starost o nemocnou mámu. Kdyby ta chudák, v těch lázních věděla... Všechno možná odezní samo a deset příšerných nocí odfoukne vítr.

Jednou z toho trápení bude zvláštní historka do černé hodinky. Nepochopitelné přišlo, nepochopitelné odešlo a život pofrčí dál. Třetí den klidu uběhl jako voda a Eliška měla tak povznesenou náladu, že se usmála na tosousedovic uhrovatý ucho a celý den jí bylo do zpěvu. Málem pro samou radost zapomněla, že už před týdnem slíbila bráchovi pohlídat malou. Na půlce cesty vylítla z vlaku metra a upalovala naproti. Měla štěstí, stíhala celkem tip top. Před vchodem ale nestačila přibrzdit a málem povalila sportovně oblečeného chlápka. Něco zablekotala a už byla uvnitř a ve výtahu odfukovala. Moment, to byl on! On?! Panebože, jen ať se to peklo už nevrátí!

Byla vyslyšena. Další týden užívala klidu a skoro blaženě naslouchala máminu dalšímu a dalšímu vyprávění o všem, co ji potkalo v lázních. Brácha měl pravdu, ty tři týdny potřebovala jako sůl, bylo fajn, že jí připlatili pár dnů navíc. Skoro zapomněla na všechno, co vytrpěla.

Potkali se na schodech činžáku u Táni. Stál opřený o zeď a přimhouřenýma očima sledoval, jak Eliška supí nahoru. Tušit to, nehekala tak nahlas, ale co naděláš, když se sotva plazíš a pomáháš si i očima... Po kapce rozpaků z blbě situace ji zamrazilo až pod koleny. Byl to on a jak tak vytušila, hodlal být otravný. Kruci, kruci!

Vzpomínky z propocených nocí rozechvěly každý Eliščin nerv. Dům byl tichý, i to hekání z výstupu se točilo mezi stěnami a hrálo si na ozvěnu. Ježíš, neříkala Táňa něco o nákupu? Do háje... Eliška tu je skoro o hodinu dřív! Dneska je denblbec...

Obezřetně se kolem toho maníka protáhla a pokračovala dál. Snad nakonec Táňa přišla dřív nebo tak něco... Lhala si do kapsy, ale otočit se a rovnou utéct nedokázala. To by si připadala už úplně hloupě. Vypadala by jako padlá na hlavu. Což sice možná je, ale důkazy proto před obecnstvo vršit nemusí. Vidětmužskýho a zdrhat? Ne, musí si zachovat tvář. Na Národní třídě to přece dobře zvládla. Zazvonila a samozřejmě nic.

„Vrátí se až bůhví kdy, říkala, že musí koupit něco – asi hadry, takže se někde zapomněla u zrcadla. Nechcete počkat... třeba umě?“

No tak to tedy uhodl. Určitě neměla nic jiného na práci, než vlézt do bytu neznámého člověka. No, člověka, on je to frajírek s kroužkem v uchu a sebejistýma očima. Zastoupil jí cestu, aby neměla odmítnutí tak jednoduché.

„Radši půjdu. Třeba se potkáme... Dovolíte?“

Nedovolil a docela se bavil situací. Sakra, krucinál! Na tohle by se kickboxsice použít dal, ale za prvé netrénovala a za druhé mu může ubalit víc, než je přiměřené. Vlastně si nebyla jistá, jestli by dovedla bouchnout po těch několika lekcích. Kopání s kramfleky taky není ono, ledaže by se přidržela zábradlí... Blbost. Nezbylo, než se mu hrdě a přísně podívat do očí.

„To vás mám praštit nebo co?!“

„Vy byste to dokázala?“

Nemusel vědět, co si právě vydedukovala. Totiž, že nedokáže. Přesto zařala pěst a zase roztáhla prsty, jako by se připravovala a sebevědomě vykročila. On nic. Skoro se tím taky bavila, začínalo to tu jiskřit. Jenže on překážel dál. Strčila do něj při druhém kroku. Nečekal to stejně, jako ona netušila, že mu ten silácký postoj zruší jediným štouchancem. Skutálel se skoro až na odpočívadlo.

Panebože, snad si ten šílenec něco nezlomil?! Nikdy neviděla člověka padat ze schodů, ale muselo to bolet jak mrcha. Kdyby jen bolet, on se vůbec nehýbe! Leží tam a – a nojo, hlava! Schody jsou na zlomení vazů!

Seběhla k němu. Když už jí letěly hlavou filmové scény se zabitými na schodech, tak jí Eliška napadla i možnost, že se ten chlap najednou posbírá jakoklasickéj zloun, chytne ji za kotník a přehodí přes zábradlí. Třeba. Přísně si nařídila chovat se rozumně a neblbnout. Sklonila se k němu ještě blíže, hledala puls.

Opravdu ožil. Byla z toho blesková pusa a rozesmáté oči uličníka. Prudce ho setřásla a on tím pádem chytil druhou o zeď. Tentokrát udělal jaujaujau. Zatímco plynule skuhral, Eliška seběhla ze schodů a vyšla bez ohlednutí. To se nedalo, smála by se už tam. Fakt mu na tohle balení nechtěla skočit. Topřepísknul, frajer. Mno, sehrál to bezvadně a když se to vezme kolem a kolem, líbil by se, to jo, docela ... dost. Bylo v něm opravdu něco důvěrně známého. A jak potom zíral! Přistihla se při spokojeném broukání hitovky, ve které znělalááááska.

U metra přece jenom zahlédla Táňu, takže na chvíli blokovaly chodník nadšeným objímáním a vířením tašek. Musely na kafe, to dá rozum. Eliška nevydržela, aby ze sebe konečně všechno nevysypala. I s tím přepadením na schodech. Byla šťastná, že to dokázala a plná úlevy. V tuhle chvíli potřebovala věřit na blázniviny a dobré konce. Táňa se trochu ošívala, ale ke konci náramně bavila.

„Jé, tys mu na to skočila! On občas dělá kaskadéra, víš?“

Takže si z ní utahoval, mizera mizernej, byla to jeho balicí technika.“

„To měl něco říct, než jsem mu klepla hlavou o zeď,“ odtušila Eliška chmurně. Táňa ale mávla rukou. „Dobře mu tak. On je jinak boží, fakt. Petr Maleš se jmenuje, ale jsme jenom sousedi a kámoši...“

Znělo to trochu posmutněle. Eliška se vrátila k těm hororovým snům, ale Táňa to nechtěla slyšet, rozhodně ne v souvislosti s Malešem. Prý má třeba jenom stejně

dlouhé řasy – všimla sis, jaký má oči? Nebo tu pihu na bradě... Eliška si nevšimla ničeho jiného, než že Táňa by asi svému sousedovi hlavu o zed' neomlátila. Přesto spolu strávily skvělý večer a Eliška se skoro vznášela celou cestu domů. Pobrukovala si, vytáhla klíče, za dveřmi marně zkoušela rozsvítit. Měla by se podívat dozadu na schránku...

Ovanul ji chlad. Jako kdyby se vítr dostal až na kůži, ale ta trocha vína, co si daly s Táňou k večeři, Elišce udržela dobrou náladu.

„Ani necekneš!“

S tlapou v rukavici přes pusu sotva dýchala. Podjely jí nohy, ale držel ji pevně a táhl dozadu. Určitě ho zná! Mrskala sebou, ztratila botu. Že by ten Maleš?! Jenže takhle nevoní Crossmen, tohle je smrad z chlastu. A ještě něčeho.

„Klídek, nebo tě podříznu...“

Nějak jí před očima blýskl kudlou. Zmrtvěla, když ucítila kov na krku. Táhl ji do sklepa jako pytel brambor. Před očima měla mžitky, dusila se už teď. Hlavou se jí mezi tepající rudou barvou vynořovaly útržky myšlenek na nějakou tu ránu z kickboxu, ale než jim porozuměla, ztratily se. Jako kdyby měla už teď hlavu oddělenou od rukou a nohou.

Přece jenom ale se díky tréninku bezmoci Elišce podařilo paniku a binec v mozku na chvíli odsunout. Honem, honem, co se dá dělat, co by mohla? Má přece za sebou nespočet scénářů! Mluvit, být vstřícná... podržet mu nebo sepotento... Pchá! Mluvit? Jak a kdy? S nožem se to dělá blbě. Cítila, že ten hajzlto má připravené, chce jistotu, že si užije beztréstně. Že ho nechytanou. Byla k němu zády, ale jako kdyby mu četla v hlavě.

Tak se jí ty hnusy nezdály jen tak náhodně. Sakra, jasně! Už ho poznala. To přerostlý ucho Stránských! Proboha, je tomu aspoň osmnáct? Bylo jí to vždyckyfuk, všimla si jenom, že pořád chodí v maskáčích. Do háje.

Rozhodl se a šel na věc. Opravdu v něm četla jako v knížce. Nebo se domýšlí? Kdoví... Sledoval ji, jak jen mohl, plížil se za ní od metra, natáčel si ji na mobil a pak se vzrušoval... Chce ji dostat a navíc oddělat, protože je židáckáa posmívá se mu. Blbec, kde to vzal?!

Viděla do něj víc, než se jí líbilo. Viděla pomotaný svět, který nepoznávala. Žili vůbec na stejné planetě?! Dostal se mezi maníky, kteří mu rozumí, mají své rituály a zdravou nenávisť. Už pětkrát se tohle mohlo stát, dneska ji dostal. Konečně.

Byl to jen bleskový sled obrazů a vět, ale Elišku probral. Mrskla sebou, nůž dostala od krku, někam padl, škrábala, kopala, jen křičet nemohla. Nemohla se mu dostat na kůži, hajzlovi, byl celý v tuhém plátěném - no vojenském. Sakra. Když mu konečně hrábla prsty po nechráněné tváři, dostala pěstí do spánku.

Odpadla a dost dobře nevěděla, co se dělo dál. Věděla jen tolik, že se jí stalo právě to, co holkám před ní. Možná se od procesu znásilnění distancovala, stejně ho uměla nazpaměť. Možná odkoukala, jak být jinde. Jeptiška se v duchu modlila, Gina zpočátku myslela na Michelangelovy fresky, někde se vynořila i sláva Anglie... Probralo ji tělo, které se hlásilo o pomoc. Zabolelo dýchání. Bože, proč se hlásí jenom bolest, ale ani prsty se pohnout nedá?!

Předstírala bezvědomí a přitom cítila každý jeho úmysl. Dodělal svoje. Měl hračku, ještě by chtěl znovu, ale krev se mu vrací zdola do toho oříšku v lebce a signalizuje problém. Jasně, blbečku, mrtvola bude problém, napovídala mu. Cítila lítost nad tím, že si ji nedokáže schovat jako otrokyni. Právě teď mu docházejí logistické problémy s její přepravou. Auto nemá a výtah domů jenaprd, protože jsou v paneláku a maminka mu pořád uklízí pokojíček.

Uteč, debile, napovídala mu znovu vši silou. Už se orientovala, byli v kočárkárně, kam se občas dostanou i bezdomovci. Dveře bez zámku, okno se dá narafičit na snadné otevření. Vede na trávník a prolejzačky. Udělal si tu docela slušný pelech, ale možná je to schovávačka pubertáků jako dřív. Mohli by ji tu najít docela rychle. Nebo by se mohla odplazit sama? Ne, na tohle nemá a dlouho mít nebude...

Znovu si sáhnul, zkoumal, doslova si hrál, skoro lítostivě. Eliška cítila každý dotek i pokus, když zkoušel, jestli sebou třeba nějak neškubne. Jako když se píchá klackem do mršiny. Jenom to zkoušel nožem a olizoval kapky krve.

K čemu je vědění všeho, když není schopna obrany? V mžitkovitých útržcích prokmitaly celé shluky myšlenek. Včetně pochopení, že ta osudovost, ty studené oči vrahů, ji spojily se stovkami žen, které potkala, prožila. A tisíce, miliony stínů, které se nedostaly ke slovu. Eliško, blbečku, ta chvíle u Národního, ta byla z úplně jiné kategorie...

Na tvář jí hodil nějaké hadry, ale nenechal ji jen tak být. Přitlačil. Poprvé zažila skutečné dušení. Až do prstů jí projel život, ale slabý, tak slabý! Jenom se dotkla toho mundúru a zase odpadla. Převalil se tam a paži uvěznil pod tělem. Směje se? Ještě jednou, musíš! Vymrštila druhou ruku a tentokrát se dostala ke kůži. Zaryla se nebo zapíchla? Zavyl a stiskl krk vší silou. Zčernala i tma. Srdce jí zabušilo ve spáncích. Děs, panika, prozářená kola, tmavorudé bubliny. Nechci, já nechci!

Bože... Všechny tu jste... Sestry prej ... No a co jako? Sakra, to mám být celá vedle z toho, že mne přijímáte? Cívíte na moje nahé tělo spolu se mnou, koukáte, jak si ten debil zkouší, jestli už je konec, ale pomoc, tu čekat nemůžu, co? Vznesené utrpení, smutek a bolest – na to vám tak akorát kašlu, já chtěla ještě... Hele, pomohlo vůbec někomu to vaše sílený varování?! Vždyť jste mě úplně vycucaly, normálně bych se třeba dokázala rvát?! A nojo, měl to tenparchant dobře vymyšlený s tím nožem a tak, ale stejně.

Jste jenom ufňukaný amatérky. Ukázky ze života jsou naprd, když se neví, co s nima. Já měla jen zbitý tělo a poblitej záchod. Proč vlastně moříte jenom holky? Proč neničíte ty hajzly?! Udělat sviňákovi uzel na ocase, to by bylo jinačí kafe.

Nechápu, naprosto nic nechápu. Tohle sesterstvo má divný zákony. Vznáším se nad sajrajtem, který kryje moje umučený tělo a oblévá mne sbor hlásků, co šumí jako litanii: Nám nepřísluší trest ni pomsta, pouhé varování...

Tak to zase prrr. Já nepotřebuju litovat. Co jste to za slepice, že jenom vzdycháte?! Já nejsem zvyklá skuhrat a nebudu nikomu předvádět bezmocnou chudinku. Co? Že je běžné zpočátku se trochu bouřit? Ne, holky, já chci ještě další alternativy. Já chci ukázat, že... Nejde to? Hm... Tak teď nerozumím, vysvětlete mi to. Odkrouhnul mě, jsem tudíž po smrti nebo v prde...? Aha, díky za upřímnost.